

«Απόσταση» και «αποστάσεις» ...!

Του π. Αντωνίου Χρήστου.



Με τη χάρη Του Θεού, αγαπητοί μου Αναγνώστες περάσαμε στο πρώτο βήμα του ανοίγματος των Ιερών Ναών μας (πρώτη μέρα που γράφονται αυτές οι γραμμές Δευτέρα 4 Μαΐου 2020) και είχαμε την ευλογία εντός αυτής της ημέρας και εντός της Αναστάσιμης περιόδου που διάγουμε, να τελέσουμε δύο Εξόδιες Ιερές Ακολουθίες, μία στην Ενορία ενός εκλεκτού και αγαπητού Ενορίτου και μία στο Κοιμητήριο όπου είχαμε εφημερία, ενός ακόμη συμπολίτη μας.

Και στις δύο περιπτώσεις υπήρχε πολύ κόσμος κυρίως εκτός των Ιερέων Ναών με αποστάσεις όπως προβλέπεται και οι στενοί συγγενείς των κεκοιμημένων εντός τους με επίσης τις απαραίτητες αποστάσεις και με τη χρήση αντισυπτικού και μάσκας. Δεν μπορούμε να πούμε ότι σαν εικόνα μας καλύπτει πλήρως, εννοείται ότι περιμένουμε με ανυπομονησία το 2^ο βήμα άρσης των μέτρων ώστε να έχουμε τον κόσμο μας και στις υπόλοιπες Ιερές Ακολουθίες και κυρίως Θ. Λειτουργίες από τις 17 Μαΐου και μετά έστω και με τη συνέχιση των μέτρων υγιεινής. Αν σκεφτούμε όμως πως ήταν τα πράγματα πριν, ήταν ένα πρώτο και αποφασιστικό μέτρο προς επιστροφή στην φυσιολογική κατάσταση γιατί Εκκλησία είναι κυρίως η συνάθροιση

των πιστών «επί το αυτό» για να λατρεύσουν τον Ένα και Τριαδικό Θεό και όχι η εξ' αποστάσεως παρακολούθηση Ακολουθιών από το σπίτι, όπως αναγκαστήκαμε σαν λύση ανάγκης να κάνει ο λαός Του Θεού όλο αυτό το χρονικό διάστημα και ιδιαίτερα τη Μεγάλη Εβδομάδα και το Πάσχα.

Στο μεταίχμιο λοιπόν αυτής της περιόδου, από την Καραντίνα στη σταδιακή άρση των μέτρων σε όλους τους τομείς και στους χώρους λατρείας των πιστών και στο γεγονός της «απόστασης» από τον Οίκο Του Θεού, αλλά και τις «αποστάσεις» από την ορατή εικόνα Του Θεού, δηλαδή τους συνανθρώπους μας που θα έχουμε και θα κρατάμε για αρκετό διάστημα ακόμη θα ασχοληθούμε σε αυτό το άρθρο. Θα δούμε που είναι ανεκτά και αναγκαία κατά τη γνώμη μας, θα δούμε που υπάρχει παρέκκλιση εξ απόψεως πίστης και ορθόδοξης αυτοσυνειδησίας όταν αυτά γίνονται αυτοσκοπός. Ας ξεκινήσουμε :

Καταρχήν να πούμε ότι η εικόνα του φέρετρου των κεκοιμημένων αδελφών μας εντός του Ιερού Ναού και γύρω τους οι συγγενείς και φίλοι, είναι μια εικόνα που ξεπροβάλλει από τους πρώτους αιώνες της ζωής της Εκκλησίας, όταν η πίστη ήταν υπό διωγμών, δεν υπήρχαν οργανωμένοι Ναοί να στεγάσουν τους Χριστιανούς και αναγκάζονταν κρυφά σε κατακόμβες και σε κοιμητήρια να συγκεντρώνονται γύρω από τους τάφους των μαρτύρων και να τελούν την θεία Λειτουργία. Θεωρώ ευλογία πρώτη μέρα έστω και με νέες συνθήκες να το ζήσουμε και εμείς 19-20 αιώνες μετά και να εκτιμήσουμε αυτό που είχαμε πριν την καραντίνα και πόσο μας έλειψε.

Τόσο οι ειδικοί όσο και οι οδηγίες από τις Μητροπόλεις μιλούν για τις αναγκαίες αποστάσεις μεταξύ των πιστών, την χρήση αντισηπτικών και μάσκας, αποφυγή ασπασμών μεταξύ των πιστών, ακόμη και στις Ιερές Εικόνες και τα χέρια των Κληρικών μέχρι να ομαλοποιηθούν τα πράγματα. Ως ένα σημείο είναι λογικό και σεβαστό, θέλει προσοχή χωρίς βέβαια συνειδησιακά προσωπικά εμάς να αισθανόμαστε εντελώς όμορφα και αναπαυμένα γιατί γνωρίζουμε την εμπειρία χρόνων, ότι τόσες φορές ασπαστήκαμε και χέρια Κληρικών εικόνες σε Ναούς και ιδιαίτερα ιδρυματικούς Ναούς και με άλλες πανδημίες και αρρώστιες με πολλή περισσότερα κρούσματα από

αυτόν που ζούμε τώρα και ποτέ δεν πάθαμε τίποτα. Και μόνο η ιδέα ότι ο άλλος εν δυνάμει, είτε εκούσια είτε ακούσια μπορεί να σε βλάψει για έναν άνθρωπο που θέλει να έχει αγαθούς λογισμούς δεν είναι ότι καλύτερο και κυρίως πνευματικότερο. Έχουμε φτάσει στο σημείο όλοι να θεωρούνται φορείς του ιού μέχρι αποδείξεως του εναντίον και όχι ότι όλοι είναι υγιής μέχρι αποδείξεως ότι φέρουν τον ιό όπως θα ήταν το σωστότερο και φυσιολογικότερο.

Εκεί που τα πράγματα που περιπλέκονται περισσότερο και αρχίζουν και αποκλίνουν κατά τη γνώμη μας από την ορθόδοξη αυτοσυνειδησία, είναι το θέμα «των αποστάσεων» των πιστών από την καρδιά τους κυρίως και μετά και σωματικά από τους αδελφούς και ακόμη περισσότερο από την Θεία Κοινωνία, όπου απροκάλυπτα τώρα αρχίζουν και επιτίθενται συστηματικά δύο μήνες τώρα και μάλιστα από ψηλά ιστάμενους στην πολιτική στην ιατρική και την δημοσιογραφία! Όμως η Ορθόδοξη Εκκλησία τόσο σε επίπεδο Ιεράς Συνόδου, όσο και σε Μητροπόλεων και Ενοριών διατράνωσε τα αυτονόητα ότι δεν κολλάμε από την Θεία Κοινωνία και μάλιστα είναι φάρμακο και πνευματικό και σωματικό για κάθε πραγματικά πιστό! Η στενά ορθολογική κοινωνία μας δεν μπορεί να εισέλθει στις πνευματικές διαστάσεις του μυστηρίου, παρά το γεγονός ότι εκ του αποτελέσματος και εμπειρία αιώνων έπρεπε τουλάχιστον να είναι επιφυλακτικοί για αυτά που «επιστημονικά» κατά αυτούς διατυπώνουν «ασεβέστατα» δε για όσους πιστεύουν και βιώνουν αιώνες και χρόνια τώρα και δεν έπρεπε καν να μπαίνουν τα χωράφια του μυαλού στο «υπέρ-λογο» και «μυστήριο».

Το πολύ λέγε-λέγε όμως, έφερε την αμφιβολία και τον δισταγμό σε πολλούς χλιαρούς στη πίστη Χριστιανούς, αλλά το κακό είναι ότι δεν τα κράτησαν για τον ευατό τους αυτά που υποστηρίζουν, αλλά επιτέθηκαν τόσο «με επιχειρήματα» όσο και με πράξεις «δοσίλογων» να καταδώσουν πιστούς και κληρικούς που «τόλμησαν» να κοινωνήσουν όλο αυτό το διάστημα και τους στοχοποίησαν στο μυαλό τους όχι μόνο ως «εν δυνάμει φορείς του ιού» αλλά σαν να ήταν ο ίδιος «ο ιός-η πανδημία» και δεν έδειξαν «κοινωνική ευθύνη» και «υπεύθυνη στάση». Στη πράξη ηρωοποίησαν το ήθος του Ιούδα στη

σύγχρονη εποχή μας και προσπάθησαν να καταδικάσουν και ουσιαστικά να σταυρώσουν και ένα εξαφανίσουν τον ίδιο τον Χριστό, αφού αυτό είναι το σώμα και το αίμα Του και μάλιστα στο όνομα της «ζωής» σκορπώντας όμως «θάνατο»!

Κλείνοντας θέλουμε να πιστεύουμε ότι έστω και αργά να συνειδητοποιήσουμε όλοι ότι «η απόσταση» και «οι αποστάσεις» για τους πιστούς πρέπει να είναι κατά των παθών, των αιρέσεων και της αμαρτίας και όχι έναντι των αδελφών, του Χριστού και του Οίκου Του που είναι οι Ορθόδοξοι Ναοί μας! Θέλουμε να πιστεύουμε επίσης ότι όλοι αυτοί έστω και αργά θα συνειδητοποιήσουν το λάθος και την παρέκκλισή τους και να ζητήσουν ένα συνειδητό συγγνώμη για την στοχοποίηση και ουσιαστικά εκφοβισμό (κοινώς bulling) που υπέβαλαν σε πιστούς, κληρικούς και ουσιαστικά στο Χριστό και την Εκκλησία Του μέσω από Νόμους, Εκπομπές και γραφίδες. Ιδιαίτερα όχι από αυτούς που δηλώνουν ότι είναι «απέξω» αλλά από αυτούς που δηλώνουν ότι ανήκουν μέσα και εντός της Εκκλησίας! Ο Χριστός είναι μια αγκαλιά πάντα, ο κάθε πιστός είναι μια αγκαλιά επίσης, αν θέλει να λέγεται όντως πιστός και συνειδητός Χριστιανός αλλά η πτώση και η αμαρτία μόνο με αληθινή μετάνοια και επιστροφή σβήνεται! Η πτώση μόνο με το να σηκωθούμε αποτελεί παρελθόν! Ας είμαστε όλοι όπως θέλει ο ίδιος ο Κύριος ένα σώμα και μια φωνή σε μια καρδιά! Αμήν!

Πηγή : <https://euxh.gr/>